

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2015. augusztus 23.
(vasárnap)**

Horváth Géza

ÚGY VAN, URAM...

Énekek: 86,1 és 3; 469; 345,2; 452

Lekció: Márk 7,24-30

Alapige: Márk 7,28

Ő pedig ezt válaszolta neki: „Úgy van, Uram, de a kutyák is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsáiból.”

Imádkozzunk!

Ó bárcsak lélekben is így könyörögve borulhatnánk eléd, Úr Jézus Krisztus, ezen a reggelen is, ahogy énekeltük: Jézus, nyájas és szelíd, láss meg engemet. És folytatnánk azzal, hogy szabadságot adj, tiszta szívet; vonj magadhoz, el ne engedj...

Könyörülj meg rajtunk, hogy lélekben valóban így legyünk. Eléd tudjunk borulni magunkat megalázva, bűneinket meg- és beismerve, szabadító kegyelmedben gyönyörködve. Ne csak azt kérjük: láss meg bennünket, hanem azt is, hogy mi is meglássunk téged. Lássuk az átszegzett kezű, megöletett Bárányt. Lássunk téged a mennyekben az Atya jobbán ülve, hatalmasan uralkodva, népedet vezetve, irányítva, igéddel pásztorolva, és boldogan vallhassuk: milyen nagy és hű Megváltónak a megváltottjai lehetünk.

Könyörülj meg ma is rajtunk, Urunk, légy közöttünk, áldd meg igéd üzenetét, és kérünk, hogy szívből-szívbe, hitből-hitbe terjedjen az evangélium.

Ámen.

Igehirdetés

Jól ismert ígét kaptunk ma délelőttre. Bizonyára ilyenkor sokan úgy vannak a testvérek közül: ó, ezt már ismerjük, többször hallottuk. Vajon mi újat tud még nekünk mondani valaki erről? Amikor elolvastam, mégis kaptam né-

hány olyan gondolatot, amit szeretnék a gyülekezettel megosztani, ami számomra is új volt és friss, az igének napi üzenete, mennyből jövő kenyérmorzsa. De hiszen a kánaáni asszonynak is elég volt a morzsa. Néhány morzsát szeretnék előszedegetni a mennyei asztalról, amit a mi Urunk elénk ad.

Az egyik: ahogy a történet kezdődik, Jézus Krisztus felkelvén elment Tirusz és Szidón határaiába. Jó, ha tudjuk, és megnézzük, hogy amikor Tirusz és Szidón határáról beszélünk, akkor mi kell, hogy eszünkbe jusson.

Az jusson eszünkbe, hogy Tirusz és Szidón vidéke kb. 30 km-re volt egymástól. Áser törzsének jutott ez a rész annakidején. Áser azonban sohasem foglalta el igazán ezt a részt. Éppen ezért ezen a környéken virágzott a Baál és az Asera kultusz. Ne felejtsük el, hogy Szidónból származott Jézabel királyné, Akháb királynak a felesége, aki megölette Isten prófétáit, Illésnek is halálos ellensége lett, és aki rávette férjét arra, hogy Nábotot ölesse meg. Hozta a maga bálványkultuszát, fertőzte a bálványokkal Isten népét.

Eltelik néhány száz év, és ahonnan jött ez a pogány királyné, oda megy az Úr Jézus Krisztus, mert valóban úgy van Isten igéjéből, hogy Jézus számára nincs olyan hely, amit meg ne tudna szentelni, tisztává ne tudna tenni. Ő bemegy abba a házba, amit egy kegyes zsidó messziről kikerült. Ő bemegy oda, amely egy kegyes, vallásos zsidó embernek felháborító: tisztátalan házba, bűnösökhöz megy be, velük együtt eszik, azokkal barátkozik, beszélget velük.

Igen, ha Áser törzse nem is harcolt valamikor ezért a területért, a terület tisztaságáért, szentségéért, Isten-hitéért, ha Áser nem harcolt a bálványok ellen, akkor itt áll előttünk Jézus Krisztus, aki felveszi a harcot az ördöggel, a démonnal, a tisztátalansággal, a megkötözöttséggel. Aki úgy áll előttünk, mint harcos. Harcolja Istennek szép, szent és nemes harcát, amiért küldetett. Amikor Jézus Krisztus ezt teszi, akkor bennünket is biztat erre a harcra. Ne kapituláljunk, ne adjuk meg magunkat, ne nyugodjunk bele. Menjünk be oda is, ahova senki nem megy be. Vigyük oda az evangéliumot, ahova senki nem viszi. Tegyük bizonyosságot ott, ahol senki nincs, aki bizonyosságot tegyen, mert Jézus Krisztusnak nem volt és ma sincs olyan terület, ahova ne menne be, ahol ne akarna szabadítani, ahol ne akarna gyógyítani, ahol ne akarna tisztítani, ahol Ő ne képviselné az ő Atyjának az ügyét, amiért elküldte ebbe a világba.

Olyan csodálatos ennek az igének az üzenete. Jézus bement Tirusz és Szidón határába azért, mert Jézus előtt Tirusz és Szidón sem különb, mint Galilea, mint Betlehem, ahol a bölcsője ringott. Nem különb, mint Jeruzsálem, a szent város, ahol a templom magasodik, ahol Jézus Krisztus mégis sírva fakad: hány-szor akarta összegyűjteni annak népét, de az nem akarta, elutasította. Neki Tirusz és Szidón sem alávalóbb, mint Názáret. Neki Tirusz és Szidón és ez a szirofőniciai asszony sem nyomorultabb, mint mondjuk a családja, aki szeretettel akarja óvni, védeni, kivenni és kivonni az Úr Jézus Krisztust.

Igen, milyen csodálatos, hogy nekünk ilyen Jézusunk van, aki nem átmenni Tiruszba, Szidónba, Samáriába, olyan helyekre, amit „normális” ember kikerül, elhagy, megvet. Azért, mert Jézus Krisztus azért jött, hogy megkeresse, ami elveszett. És ha az Tiruszban és Szidónban van, akkor neki oda kell men-

ni. Ha Galileában van, akkor oda kell menni, ha Samáriában, akkor oda kell menni. Ha Jerikóban van, akkor oda kell menni és azt mondani: „Szállj le, Zákheus, mert ma nékem a te házadnál kell maradnom.”

Igen, Jézus Krisztus nem utálja ezt a várost, és nagy szeretettel figyelmezteti Isten az övéit erre. Egy példa jutott eszembe, amikor Pál apostolt figyelmezteti, hogy Korinthusban neki sok népe van. Pál apostol iszonyodik Korinthusból. Az akkori világnak az egyik bűnös városa, az egyik legmegterheltebb, megszállott népe lakik ott. Megszállta őket a kapzsiság, a mohóság, a paráznaság. Megszállta őket olyan sok minden: tele vannak démonnal. Azt mondja az Úr Jézus: Pál, nekem sok népem van ebben a városban. Pál kapitulál, és azt mondja: Uram, ha neked sok néped van, akkor nekem jönni kell, itt kell lennem. — És az első missziói időben tizennyolc hónapig tartózkodik Pál apostol abban a városban, ahol Isten nélkül azt gondolná, hogy egy napot sem bír ki, és egy hetet sem tud eltölteni, és mégis szólja a kereszti evangéliumát, botrányát és üzenetét. „Mert a keresztről való beszéd bolondság azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik megtartatunk, Istennek ereje.”

És van ott sok ember, aki megtartatik. Szirófóniciában csak egyről olvasunk, egy asszonyról, egy családról, egy lánykáról. — És azért is érdemes? Azért az egyért is érdemes, mert nekünk olyan Urunk van, aki nem a tömeget nézi, hanem aki egyenként ismer bennünket, az övéit, és egyenként akarja megkeresni. Ahogy a pásztor a bárányt, azt az egyet keresi, a kilencvenkilencet hagyta a pusztában — éneklük a gyermekek: és ment az elveszett után, mígnem megtalálta. Ó, de boldog vagy, ha azt mondod: én vagyok az az egy, akiért Jézusnak el kellett jönnie. Én vagyok az az egy, akiért bejött a házamba, akit megtalált és karjaiba vett, átölelt, és akit megszabadított.

Jézus Krisztus elment Szirófóniciába, mert ott találkozik egy olyan asszonnal, aki azt tudja mondani: úgy van, Uram... és meghajol, meghódol a menny Ura előtt.

Amikor Péter apostolnak látomása van a lepedőről, benne mindenféle csúszó-mászó állat, és azt mondja neki az Úr: öljed és egyél. És mit mond erre Péter? (ApCsel 10.) Azt mondja: semmiképpen nem, Uram! A tanítvány, aki a csónakban Jézus előtt leborult, és azt mondta: „eredj el tőlem, Uram, mert én bűnös ember vagyok.” A tanítvány, aki sírt a főpap udvarában, mert háromszor tagadta meg Jézust. A tanítvány, aki a Tibériás tavánál háromszor hallja: szeretsz-e engem? — Igen, Uram, te mindent tudsz, tudod, hogy szeretlek téged. És néhány héttel később, átélve pünkösdi csodáját, a Szentlélek kiáradását, népek megtérését, azért az egyért, Kornéliusért, amikor el kell menni, akkor azt mondja: semmiképpen nem, Uram! — A példahívó, a nagy szolgálattevő, a nagy apostol azt mondja: semmiképpen nem, Uram!

És jön egy szirófóniciai asszony, és azt mondja: úgy van, Uram... Mit mond nekünk az ige? Ne legyen elbizakodott hívó közöttünk senki. Ne legyen gógös hívó közöttünk senki, mert aki áll, vigyázzon, hogy el ne essék. Legyen alázas, szelíd, legyen megtört, mert kegyelmet kérni egyenes derékkal nem lehet. Kegyelmet kérni csak meghajtott térddel, megalázott szívvel, Jézus előtt lebo-

rulva lehet. Ez az asszony megszegényíti a nagy apostolt, és azt mondja: úgy van, Uram. Bármit mondsz, nem tudsz megsérteni. Hiába mondsz bármit: nehezet, keményet, ítéletest — úgy van, Uram! A te szavad szent és igaz.

Soha ne hiányozzék belőlünk ez a mondat. Megdöbbentő, amikor a hívó azt mondja: én ezt nem így gondolom. Azt kell mondjuk: mindegy, hogyan gondolod, itt egy a lényeg: a Biblia mit mond. Ez az asszony tudja: úgy van, Uram, ahogy mondod, úgy fogadom el, úgy cselekszem, úgy járok el... — Járja át a szívünket az igének ez az üzenete.

Azt mondja ez az ige nekünk, hogy Tirusz és Szidón vidékén is Jézus könyörült, hogy belépett erre a földre.

Mivel az elmúlt héten volt állami ünnepünk, bizonyára sokan, sokféleképpen láttak erről híradásokat, jó megemlítenem, hogy a mi népünkön is Isten könyörült. A magyar nép sem volt különb, mint Tirusz és Szidón vidéke. Nem voltunk jobbak, sőt talán még szánalmasabbak. Isten eldöntötte, hogy könyörül ezen a népen, amelytől rettegett Európa. Úgy imádkozott Európa: Uram, a magyarok nyilaitól őrizz meg bennünket.

Egy nép, amely neve hallatán több mint egy évezreddel ezelőtt rettegett Európa népe. Isten könyörült, mert ezt a népet is térdre kényszerítette Isten szeretete. Nem is annyira István király által, mi ezt nem valljuk, hanem az ige által. Lehet, hogy egy lépcső volt István király, de sokkal jobban látom a reformációban azt a könyörületet, amellyel Isten könyörült ezen a népen. Ezen a nyomorult, szánalmas, sanyargatott népen megkönyörült az Isten, és a reformációban felragyogtatta neki a Krisztust.

Lehet, hogy István király felragyogtatta a keresztyénséget – a reformáció pedig felragyogtatta a Krisztust. Azt mondja nekünk az ige: felragyog néked a Krisztus, támadj fel a halálból, serkenj fel, aki aluszol. Mert nekünk nem a keresztyénségnek kell felragyognia, hanem Krisztusnak. Lehet, hogy sokan nem is tudják, hogy a reformáció korában az ország lakosságának 90 %-a hull térdre az evangélium, az örömmüzenet, a szabadító örömhír előtt, hogy nem kell elvesznünk és félelem nélkül szolgálhatunk az Istennek. Megújultak a templomaink is.

Én olyan vidékről jöttem, ahol nagyon sok templom megújult. A mi templomunk 700 éves volt, és 500 éve építették újjá. Még benne volt a szentségfülke, amelybe a Bibliát tettük, mert nekünk az szent. Megújultak a templomok, fehérre meszelődtek a falak, és elkezdte egy nép lélekben és igazságban Istent imádni és azt mondani: úgy van, Uram! Igaz a te beszéded, amely ír és gyógyító erő a számunka. Megtartó beszéd az ige. A menny felé emel. Az úrasztalán levő kehelyben megcsordult a bor, és egy nép úgy járult az úrasztalához, véve a kenyeret és a bort, hogy igen, tökéletes a váltság. „Az üdv, mit Krisztus Jézus ad, örök, teljes, szabad.” Jézus Krisztus örökké tökéletessé tette a megszenteltek. Nem kell félnem a kárhozattól. Nincs kárhozható ítélet azok ellen, akik Jézusban vannak.

Úgy van, Uram — zengte ennek az asszonynak a szíve. És zengje ma a te szíved is. Igen, ez az örömhír. Jézus nem válogat. Egy népnek a reménye a szabadító Jézusban van.

Igénk második örömhíre, hogy ugyan Jézus Tirusz és Szidón vidékére ment, bement egy házba, el akarta magát titkolni, de hallott felőle egy asszony. Ez azért van megírva, mert valóban igaz, hogy Jézus Tirusz és Szidón vidékére ment, de a megváltás, a szabadítás nem egy országra, nem egy népre vonatkozik, hanem a személyekben, az egyes emberek szabadításában realizálódik.

Egy ország és egy nép akkor szabad, akkor Jézusé, akkor keresztyén, ha ott sok megszabadított ember van. Ha sok ilyen szirofóniciai asszony, férfi, gyermek, öreg van. Nem akkor, ha az ország megszabadul. Egy országot Jézus meg tud szabadítani idegen ellenségtől, éhínségtől, járványoktól, de amikor azt énekeltek: Szabadságot adj nekem és tiszta szívet, vonj magadhoz, Jézusom, hogy járjak veled — akkor azért könyörögtünk, hogy itt vagyok, Uram és rajtam kezd a szabadítást.

Az ébredés idején (az ötvenes években) volt egy imádság, hogy „adj ébredést, Uram, és kezd el rajtam”. Lehet imádkozni ébredésért, egy országért, a családotért, de úgy imádkozz, mint az asszony: úgy van, Uram! Rajtam kezd, először engem tisztíts meg. Engem tégy szentté, engem gyógyíts meg. S akkor én viszlek téged az otthonomba, a családomba, a munkámba, a pihenésembe.

Igen, személyes szabadításról kell inkább beszélnünk, mert ez a reményiségünk. Ha Jézus szóba állt ezzel az asszonnal, akkor velem is szóba áll. Ha Jézus bement abba a házba, akkor az én házamba is bejön. Ha Jézus ki tudta űzni a démont, az ördögöt a lánykából, akkor engem is szabaddá tud tenni. — Legyen imádságod: úgy van, Uram.

A harmadik üzenete az igének: Akinek igazán szüksége van Jézusra, aki igazán gyógyulni szeretne, igazán várja a találkozást, az találkozni fog vele. Hiszen az van az igében, hogy Jézus igyekezett magát eltitkolni, nem akarta, hogy valaki észrevegye. És valaki mégis észreveszi. Nem akarta, hogy tudják, hogy Ő ott van, valaki mégis megtudja. Azért, mert az egész Szentírásnak az üzenete az, hogy aki Jézust szorgalmasan keresi, az megtalálja. (Példabeszédek 8,17).

A világon van egy szekta, amely azt hirdeti: keresd egész életedben Krisztust. Vagy megtalálsz, vagy nem, de keresd. — Milyen jó, hogy mi azt hirdethetjük: aki keresi Jézust, az meg fogja találni. Akinek az Isten a szívébe elülte ezt a vágyat, hogy indulj Jézus felé, az meglátja, hogy ott van előttem Jézus, mert sokkal hamarabb elindult felém, eljött értem.

Hányszor felteszik nekünk a kérdést: hogy van az, hogy meg akarok térni, de nem tudok? Ilyen nincs! Aki nem tér meg, az nem is akar. Aki akar, az Úr lesz majd, akinek a szívébe Isten ad vágyat, indulást, hogy hallja az életet munkáló, teremtő ígét, az meg fog térni, az találkozni fog vele.

A következő: ez az asszony nem rejti el a lényegét. Tudja, hol a baj. Nem köntörfalaz, nem mismásol, hanem egyenesen elmondja. Kérte Őt, hogy űzze ki a lányából az ördögöt. Az asszony tudja, hogy mi a baj. Nem azt mondja, hogy néha rosszul viselkedik a leányom. Nem azt mondja, hogy melyek a bajának a tünetei, hanem azt mondja, hogy mi az ő baja.

Az előző gyülekezetemben volt egy áldott életű főgondnok. Élete utolsó szakaszában bőrrákot kapott, egy olyan betegséget, amit csak könyvből ismer-

tek az orvosok, de gyakorlatban nem látták. Hiába ment a kórházakba, mert voltak, akik könyvből sem ismerték ezt a betegséget. Elment a debreceni klinikára egy bőrgyógyászhoz. Az ránézett a lábára és rögtön megmondta, hogy az micsoda. Én is bevitettem néhányszor Debrecenbe ellenőrzésekre. Egyszer amikor éppen én vittem a kardiológiai papírokkal együtt, ránéz azokra az orvos és azt mondja: ó, itt már nem az a baj, amivel eredetileg jött. A leletek sokkal nagyobb bajt mutattak.

Egyszer csak kiderül a szív állapota, és azt mondja az orvos: ez az igazi baj, nem az, ami a lábon van. Azzal el lehetne még sokáig, de a szív... — és valóban, néhány hónap múlva hazavitte az Úr.

Ez az asszony látja, hol a baj. Mi lelkipásztorok sokszor átéljük, hogy valaki beszélgetni jön, és eltelik majd' egy óra, mondja a felszín, és azt várjuk, hogy mikor jut oda, hogy mi a baj. Nehezen látjuk. — Megdöbbenő ez az asszony: Az én lányomból űzd ki az ördögöt. Tisztában van az ördög munkájával, azzal, hogy mivé tette a lányát. Itt nem az akkori kor gyógyszerei kellenek, itt nem javasasszonyok, kuruzslók gyógyfüvei kellenek. Ide szabadítás kell! Úgy van, Uram. — Szeretném, ha így állnál ma velem együtt Jézus előtt.

Nem az igazi bajt mondod sokszor. Sokszor a felszínen maradsz, de nem tudod, hogy mi miatt van az, ami van. Jöjj, Jézus, szabadságot adj nekem és tiszta szívet. Vonj magadhoz Jézusom, hogy járjak veled.

Milyen megdöbbenő, majd fogjuk olvasni később az evangéliumban, hogy voltak farizeusok, akik Jézust vizsgáztatják, mint az érettségi vizsgán a diákot. Kérdezik a farizeusok meg írástudók tőle: kié lesz a hétszeres özvegy, mert nekik ez a legnagyobb problémájuk. Hogy szabad-e szombatnapon gyógyítani. Vizsgáztatják Jézust, hogy a tanítványaidnak szabad-e a kalászt morzsolni. — És jön egy asszony, aki azt mondja: Uram, könyörülj rajtam.

Mit akarsz Jézustól? Miért kell neked, és mire kell neked Jézus? Mert Ő szabadítóul jött erre a világra. Azért jött, hogy a megkötözöttet feloldja, szabadságot adjon. Ahol Ő megjelenik, ott az ördög hátraarcot tegyen és elmasírozzon. Ahol Ő megjelenik, ott tisztaság és szentség legyen, és Ő legyen a lakó. — És lakozzék Krisztus hit által a ti szívetekben. — Ezt mondja nekünk az ige.

Ötödször: nézzük az asszonynak a hitét. Azt mondja: jöjj és űzd ki az ördögöt. Jézus mit mond neki: „engedd, hogy először a fiak elégíttessenek meg, nem jó a fiak kenyerét elvenni és az ebeknek vetni. — Úgy van, Uram, de hiszen az ebek is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsalékaiból.” — Ebből az igéből csak azt szeretném kiemelni, hogy ez az asszony milyen nagynak látja Jézust. Mivel nagynak látja Jézust, kisebbnek látja az ördögöt. Tudja, hogy Jézus nagyobb, hatalmasabb, erősebb.

Jó lenne, ha mi ilyen nagynak látnánk Jézust. Nem az ördögöt kell nagynak látni. Az ördöggel számolni kell, mint realitással, de ez az asszony már úgy látja az ördögöt, mint aki meg van kötözve. Mint akinek a hatalma korlátozott, az ereje véges. Azért, mert van egy nagyobb hatalom, nagyobb erő, nagyobb dicsőség, ez pedig a Jézusé. Gyere, űzd ki az ördögöt. Mert ha te jössz, ott az ördögnek nincs helye.

Most ennyit erről az ígéről. Amilyen nagy az alázatod, az engedelmességed, a hited, olyan nagy a te Jézusod. Mert ebben az asszonyban nemcsak a hit van meg, hanem az alázat is, az engedelmesség is. Amekkora a mi alázatunk, engedelmisségünk, hitünk, akkora a mi Jézusunk.

Egy személyes példát mondok. Lehet, hogy megütköztök, de én fiatal koromban félős voltam. Amikor a szolgálatom kezdetén voltam, azt mondta nekem egy hívő, szerény asszony, hogy lehet félős az, akinek ilyen nagy Krisztusa van? Onnantól kezdve elmúlt a félelem. Számoltam azzal, hogy nekem valóban nagy Krisztusom van. Ma is le merek menni, ma sem félek sem a sötétben, sem a fák susogásától, zajoktól, mert egyszer megtanított egy kedves öreg hívő asszony: hogy félhet az, akinek ilyen nagy Krisztusa van?

Ne félj, ha neked nagy Krisztusod van. Ez a szirofóniai asszony nem félt, mert neki nagy Krisztusa volt. Nem tudott megsértődni, mert neki nagy Krisztusa volt. Nem lehetett lerázni, elküldeni, mert neki nagy Krisztusa volt.

Ezzel fejezem be: legyen nagy Krisztusod! Legyen nagy Urad és legyen nagy a Megváltód, akiről azt énekeljük: Tud, s akar segíteni és segít a mi bajunkon. Szabadít, megtart, vezet, táplál, gondot visel rólunk. Áldott legyen a mi szabadításunk Istene!

Imádkozzunk!

Úr Jézus Krisztus, köszönjük, hogy neved azt jelenti: Szabadító. Áldunk, hogy azért jöttél a világra, hogy megszabadítsd népedet annak bűneiből. Köszönjük, hogy odatartozott mindenki, ha nem is a te külső néped közé számíttatott, de a hit oda vitte, azzá tette. A benned való élő reménység boldogan mondatta veled: ő is Ábrahám fia. És odaszámoltad a te néped közé.

Köszönjük, hogy így lett neked néped zsidókból és pogányokból, mindazokból, akik újjászülettek, hozzád jöttek. Köszönjük, hogy egy nép és egy sereg lehet a te néped ezen a földön. Mindazok, akik hiszik, vallják, hogy nincs üdvösség senki másban, és nem adatott az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk, csak a Jézus szent neve.

Kérünk, Urunk, hogy ma is szabadíts. Te hatalmasabb vagy, mint az ördög. Azért jöttél, hogy az ördög munkáit lerontsád, mert az ördög mindig a munkáiból látszik meg. Ott, ahol a családban békétlenség van, ott ahol szeretlenség van, hűtlenség van, ahol paráznaság van. Ott munkálkodik a mi őselenségünk, hogy romba döntsön, hogy vigyen a tűznek tavába, amely számára meg az ő angyalainak készített.

Köszönjük a te mentő szeretetedet, Úr Jézus, hogy elmentél Tirusz és Szidón vidékére, hogy erre a magyar földre jöttél, a városokba és falvakba, és hirdettetted az evangélium. Ötezrek, tízezrek hulltak térdre az evangélium előtt. Áldunk téged, ha egy is van ma is, aki azt mondja: úgy van, Uram!

Kérünk, prédikáld szent ígédet, felséges Isten. Áldd és őrizd meg a te népedet, benne bennünket.

Kérünk téged szeretteinkért. Lehet, hogy úgy kell kérni, mint a szirofóniai asszony kérte a leányáért: Uram, szabadíts meg.

ÚGY VAN, URAM...

Így kérünk a családtagjainkért, szabadítsd meg őket, hogy ők is lássanak és csodáljanak téged.

Kérünk, áldd meg a csendeseket szerte az országban, gyülekezetünkben. Készíts minket az úrasztalához, hogy jövő vasárnap egy szívvel, egy szájjal magasztaljunk téged a Golgotáért, a kereszts csodájáért, erejéért és azért a bocsánatért, amelyet megszerezte nekünk ott a keresztfán.

Köszönjük, hogy eléd vihetjük csendes imáinkat is.

Ámen.

Énekeljük a 452. dicséretet

1. Jézus, édes emlékezet,
Te adsz szívünknek örömet:
Már hozzád vontad szívemet;
Vezéreljed lépésimet.

2. Jézus, megtérők reménye,
Hozzád kiáltóknak szíve,
Téged keresőknek kincse,
Megtalálóknak mindene!

3. Jézus, szívnek édessége,
Élő kútja, fényessége,
Minden kincsének szekrénye,
Kívánságának jó vége:

4. Sem nyelv azt meg nem mondhatja,
Sem betű fel nem írhatja,
Csak ki próbálta, tudhatja,
Hogy milyen a Jézus lángja.

5. Te vagy kegyelem kútfeje,
Igaz hazánk fényessége,
Bűbáratnak enyhítője,
Boldogságnak megszerzője.

6. Tégedet áldnak mennyégben,
Magasztalnak dicsőségben;
Jézus, vigasztalj éltünkben,
Juttass Atyádnak kedvében.

7. Téged kövessünk egy szívvel,
Énekléssel, könyörgéssel,
Hogy mi is a Szentlélekkel
Lehessünk egyek Istennel.

8. Jézus, mennyben légy örömünk,
Ki voltál földön érdemünk;
Benned minden dicsőségünk,
Ó, mi Urunk és Istenünk!